

метра, гдето дъното е покрито съ подводни скали. Върху последнитѣ стоятъ прикрепени миди, наречени бисероноски. Иматъ набръчкани черупки, съ кално-зеленъ цвѣтъ (обр. 1). Бързо ги откъсватъ отъ скалитѣ и поставятъ въ кошниците. Следъ минута, понѣкога дори следъ две, събирачитѣ на миди изплуватъ на повърхността. Тѣхнитѣ лица сж измжчени, поради продължителното прекарване въ водата безъ въздухъ и отъ очакванитѣ изненади.

Обр. 1. Мидата бисероноска. Въ черупката на сръдната мида се виждатъ бисерни зърна.

Надзирателтъ не е навикналъ да се церемони, защото времето е пари. Събирачитѣ на миди трѣбва веднага да се спустнатъ въ водата, макаръ че отъ носа на нѣкои отъ тѣхъ тече кръвъ. Тази работа продължава непрекъснато до къмъ обѣдъ, когато отново се чуватъ пушечни гърмежи, а това значи, че лодкитѣ трѣбва да се отправятъ къмъ брѣга. За събирането на тѣзи миди обикновено се наематъ бедни мъже, които срещу една нищожна надница сж принудени да излагатъ живота си. Излагатъ живота си, защото не рѣдко се случва да бждатъ нападани отъ опаснитѣ акули. Сега разбирате, защо тѣ държатъ въ ржцетѣ си остри ками.

Лодкитѣ сж вече при брѣга. Тамъ чакатъ богати търговци, които съ нетърпение искатъ да видятъ, колко и какви миди сж събрани.

На какво се дължи този голѣмъ интересъ къмъ тѣзи незначителни Божии създания, за събирането на